

Arrest

nr. 327 033 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15-jarige leeftijd samen met zijn moeder toe op het Belgische grondgebied, in het kader van gezinshereniging met zijn vader.

1.2. Op 13 augustus 2003 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij werd later in het bezit gesteld van een B-kaart, die telkens werd verlengd.

1.3. Verzoeker kwam reeds op 16-jarige leeftijd in aanvaring met de Jeugdrechtbank en werd tussen 2010 en 2022 meermaals correctioneel veroordeeld wegens zeden- en drugsfeiten en bedreigingen. Hij verblijft sedert 31 januari 2022 in de strafinrichting van Wortel.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 2 december 2022 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van 8 jaar.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat werd verworpen in het arrest van 30 maart 2023 (RvV 30 maart 2023, nr. 286 820).

1.5. Verzoeker diende op 26 april 2024 via volmacht een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als meerderjarige descendent ten laste van zijn vader, die ondertussen de Belgische nationaliteit verwierf (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 november 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: D.

Voornaam: F.

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, onmiddellijk na vrijstelling.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet van 15.12.1980:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Er werd een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht op 02.12.2022 alsook een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Betrokkene heeft zodoende geen verblijfsrecht meer sinds 02.12.2022. Tegen het arrest met nr. 286 820 dd. 30.03.2023 van de RvV werd cassatie ingesteld. Het cassatieberoep werd verworpen, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met ingebrip van het bevel en inreisverbod van 8 jaar zijn aldus definitief.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene zit heden meerdere gevangenisstraffen uit. Hij heeft inmiddels een beladen strafrechtelijk verleden, met verschijningen voor de jeugdrechter toen hij nog minderjarig was. Eerdere veroordelingen hebben geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellen. Betrokkene bevindt zich heden in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. Betrokkene heeft reeds verschillende veroordelingen opgelopen voor zedenfeiten en gewelddelicten:

- Bij vonnis van 16.02.2005 werd betrokkene door de Jeugdrechtbank van Antwerpen berispt daar hij zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen.*
- Bij vonnis van 09.11.2005 werd betrokkene door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld daar hij zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen hebbende doen geloven dat hij gewapend was.*
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen gelastte op 26.11.2010 de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van vijf jaar daar hij zich schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk D.C. L.A.V. geboren te (...) op (...)1995 en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op een persoon van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, namelijk V.M. geboren te (...) ((...)) op (...)1991 (feiten gepleegd op 18.11.2009).*
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 22.11.2016 tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig maakte aan*

aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op S. S. A. geboren te (...) (USSR) op (...)1991, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 02.03.2016).

- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 15.04.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar daar hij zich schuldig maakte aan een voorwerp voor handen te hebben, te dragen of te vervoeren dat niet als wapen ontworpen is, maar waarvan gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een zakmes en aan door gebaren of zinnebeelden de genaamde A.D. geboren te (...) op (...)1980 te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen (feiten gepleegd op 29.12.2018).
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 03.03.2020 tot een geldboete van 600,00 euro (vervangende gevangenisstraf 15 dagen) daar hij zich schuldig maakte aan cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feiten gepleegd te Antwerpen op 06.05.2018).
- Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 13.01.2022 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden en ontzette hem voor de duur van 5 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar hij zich schuldig maakte aan in het openbaar de zeden te hebben geschonden door handelingen die de eerbaarheid kwetsen, namelijk zichzelf in het openbaar achter de bosjes ter hoogte van een speeltuin met spelende kinderen bevredigen, met de omstandigheid dat de schennis gepleegd werd in aanwezigheid van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met name ten aanzien van een onbepaald aantal minderjarigen (feit gepleegd te Antwerpen op 10.08.2020).

Betrokkene geeft blijk van een totaal gebrek aan normbesef en een gebrek aan de psychische, fysieke en seksuele integriteit van anderen. Hij is veroordeeld voor verschillende zedenfeiten en geweldsfeiten. Gezien de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt sinds 02.12.2022 het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Het inreisverbod is aldus definitief.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Er werd een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht op 02.12.2022 alsook een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Betrokkene heeft zodoende geen verblijfsrecht meer sinds 02.12.2022. Het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag van 26.04.2024 wordt middels huidige beslissing evenmin ingewilligd (zie infra).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene zit heden meerdere gevangenisstraffen uit. Hij heeft inmiddels een beladen strafrechtelijk verleden, met verschijningen voor de jeugdrechter toen hij nog minderjarig was. Eerdere veroordelingen hebben geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellen. Betrokkene bevindt zich heden in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. Betrokkene heeft reeds verschillende veroordelingen opgelopen voor zedenfeiten en gewelddelicten:

- Bij vonnis van 16.02.2005 werd betrokkene door de Jeugdrechtbank van Antwerpen berispt daar hij zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meer personen.
- Bij vonnis van 09.11.2005 werd betrokkene door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld daar hij zich plichtig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen hebbende doen geloven dat hij gewapend was.
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen gelastte op 26.11.2010 de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van vijf jaar daar hij zich schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk D.C. L.A.V. geboren te (...) op (...)1995 en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op een persoon van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, namelijk V.M. geboren te (...) (...) op (...)1991 (feiten gepleegd op 18.11.2009).

- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 22.11.2016 tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid gepleegd te hebben op S. S. A. geboren te (...) (USSR) op (...)1991, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 02.03.2016).
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 15.04.2019 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar daar hij zich schuldig maakte aan een voorwerp voor handen te hebben, te dragen of te vervoeren dat niet als wapen ontworpen is, maar waarvan gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een zakmes en aan door gebaren of zinnebeelden de genaamde A.D. geboren te (...) op (...)1980 te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen (feiten gepleegd op 29.12.2018).
- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 03.03.2020 tot een geldboete van 600,00 euro (vervangende gevangenisstraf 15 dagen) daar hij zich schuldig maakte aan cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feiten gepleegd te Antwerpen op 06.05.2018).
- Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 13.01.2022 in staat van wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van 37 maanden en ontzette hem voor de duur van 5 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar hij zich schuldig maakte aan in het openbaar de zeden te hebben geschonden door handelingen die de eerbaarheid kwetsen, namelijk zichzelf in het openbaar achter de bosjes ter hoogte van een speeltuin met spelende kinderen bevredigen, met de omstandigheid dat de schennis gepleegd werd in aanwezigheid van een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met name ten aanzien van een onbepaald aantal minderjarigen (feit gepleegd te Antwerpen op 10.08.2020).

Betrokkene geeft blijk van een totaal gebrek aan normbesef en een gebrek aan de psychische, fysieke en seksuele integriteit van anderen. Hij is veroordeeld voor verschillende zedenfeiten en geweldsfeiten. Gezien de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kwam reeds op zeer jonge leeftijd in aanraking met de Jeugdrechtbank en kreeg diverse kansen die hij niet wist te benutten en herviel telkens in het plegen van strafbare zedenfeiten en gewelddelicten. De gedragingen die hij reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) meisjes en vrouwen. Betrokkene schuwt bovendien het gebruik van geweld, bedreiging en intimidatie niet. Doordat hij de vele kansen die Justitie hem gaf onbenut liet, blijft er een risico dat hij opnieuw strafbare feiten pleegt. Hij lijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt betrokkene te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het lijkt zonder meer duidelijk dat betrokkenes gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die huidige beslissing rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 23.05.2024 werd betrokkene gesproken, hij stelde niet te willen terugkeren naar Marokko, maar weigerde verder informatie te verstrekken.

De betrokkene verblijft sinds 31.01.2022 ononderbroken in de gevangenis. Betrokkene woont dus niet in bij referentiepersoon.

Betrokkene stelde in 2022 een relatie te onderhouden met B. T. (geboren op (...)1995, Belgische nationaliteit). Daar is op heden geen enkel spoor van noch werd dit aangetoond. Voor zover hij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de Belgische onderdane: uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Mevrouw hoeft uiteraard het Rijk niet te verlaten, in dat geval kan evenmin blijken dat zij hun relatie niet van op afstand zouden kunnen onderhouden, zoals zij heden vast ook moeten doen. Mevr. T. komt in elk geval niet op bezoek in de gevangenis, waardoor contacten hoogstens per telefoon of briefwisseling kunnen geschieden. Zowel betrokkene als zijn partner konden er gelet op de situatie nog onwetend van zijn dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Voor betrokkene detentie was betrokkene woonachtig op hetzelfde adres als referentiepersoon (in casu zijn vader) en zijn moeder Z. M., zijn zus K. en broer B.. Zijn zussen D. A., H. en F. wonen alleen of met hun partner en kinderen. Bij de aanvraag dd. 26.04.2024 blijkt inmiddels dat betrokkene geen adres meer houdt bij referentiepersoon, maar wel ingeschreven staat op een referentieadres. Verder valt de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Uit betrokkene administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen hem en zijn ouders of tussen hem en een van zijn zussen of broer. Het feit dat hij jaren geleden over een vaste verblijfplaats beschikte bij zijn ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met zijn familie aan te tonen. Het gegeven dat zijn familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een louter financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van betrokkene familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als betrokkene in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen, net zoals betrokkene volgens het administratieve dossier heden ook stortingen ontvangt).

Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene reeds vele jaren kampt met een alcohol- en drugsverslaving. Betrokkene verklaart dat hij zijn familie nodig heeft om hem te helpen en om hem te laten behandelen. Betrokkene verklaart nood te hebben aan regelmaat en structuur die alleen zijn familie hem kan geven. Ook betrokkene zus stelde in haar brief d.d. 22.07.2022 gericht aan de DVZ dat betrokkene de aanwezigheid van zijn familie echt nodig heeft. Ze haalt aan dat betrokkene familie uhem wil bijstaan, hem wil begeleiden en hem op het rechte pad wil houden. Zij belooft tevens dat de familie betrokkene met vereende krachten intens zal helpen zoeken naar een deftige job. Ze stelt ervan overtuigd te zijn dat betrokkene na de behandeling van zijn verslavingen weer op het rechte pad zou komen en geen nieuwe feiten meer zou plegen. Dat betrokkene de feiten pleegde onder invloed van alcohol en drugs doet niets af aan de ernst van de feiten. Temeer daar betrokkene deze verslavende middelen vrijwillig inneemt en uit het rapport van dokter D. dat in het administratieve dossier zit, blijkt dat betrokkene kan verondersteld worden de mogelijke gevolgen ervan op zijn gedrag te kunnen voorzien.

Het is begrijpelijk dat betrokkene familie hem tracht te steunen en bij te staan om zijn problematieken te overwinnen, maar dit is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt en doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Zoals eerder vermeld, kampt betrokkene al jaren met diezelfde problematiek. Reeds bij de feiten die leidden tot zijn eerste correctionele veroordeling (gepleegd op 18.11.2009, reeds 15 jaar geleden) stelde betrokkene de feiten gepleegd te hebben onder invloed van alcohol. Uit het rapport van Dr. N. D. dat hij voorlegde, blijkt dat betrokkene ondanks zijn lange verblijf in België het Nederlands nog steeds niet machtig was. Daardoor kon hij niet werken, want dat lukte niet 'door communicatie'.

Zodoende was betrokkene reeds 7 à 9 jaar aan het stempelen wat hem toeliet drie tot vier keer per week stevig door te drinken en drugs te gebruiken met vrienden.

Betrokkene hing maar wat rond zonder enige betekenisgeving aan zijn dag. Betrokkene heeft ruimschoots de kans gehad om zijn verslavingen, met de hulp en steun van zijn familie, aan te pakken.

Ondanks het gegeven dat hij (na) bij hen woonde, slaagde zijn familie er niet in hem te overtuigen alcohol en drugs (blijvend) af te zetten en een nuttige dagbesteding te vinden. Ondanks hun ongetwijfeld goede intenties, is de familie er in het verleden niet in geslaagd betrokkene ervan te weerhouden feiten te plegen, een 'deftige' job te helpen zoeken en zijn verslavingsproblematiek aan te pakken en er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat zij daar nu wel in zouden slagen. Er liggen geen stukken voor waaruit afgeleid kan worden dat uw verslavingen maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid tussen betrokkene en (één van) zijn familieleden. Uit navraag bij de "Afdeling Uitzonderlijk verblijf - Dienst Medisch Verblijf" van de DVZ blijkt dat in Marokko eveneens programma's bestaan voor de behandeling van verslavingen. Bovendien bestaat, indien betrokkene dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien. Er is niet gebleken dat betrokkene niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Zijn leeftijd laat immers in beginsel toe te veronderstellen dat hij in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Zoals reeds aangehaald kan hij ook in Marokko een beroep doen op bestaande programma's om zijn verslavingen aan te pakken. Betrokkene toont niet aan dat hij met de reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in het herkomstland.

Zijn naaste familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contacten onderhouden middels (korte) bezoeken aan betrokkene in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenen zijn gedrag

voortvloeit, is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Dat het contact met zijn familieleden in België moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van betrokkene's eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen.

Betrokkene stelt ook nog andere familieleden in België te hebben. Voor al zijn familieleden met recht op verblijf in België geldt dat zij contact met betrokkene kunnen onderhouden middels bezoeken aan hem in Marokko dan wel een ander land alsook middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien beperkt het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van betrokkene's gezinsleven. Het feit dat betrokkene familie heeft in België en al of niet een partner zou hebben, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing dd. 02.12.2022 rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/14 en werd uitvoerig gemotiveerd omtrent betrokkene's familie- en gezinsleven, en gezondheid. Er dient daarnaast, conform artikel 74/13 bijkomend rekening gehouden te worden met minderjarige kinderen in het Rijk, betrokkene heeft echter geen minderjarige kinderen op Belgisch grondgebied, wat aldus evenmin een beletsel inhoudt voor onderhavige beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

De betrokkene maakt sinds 02.12.2022 het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Het inreisverbod is aldus definitief.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene sinds 02.12.2022 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, hetwelke hem ter kennis gebracht werd op 05.12.2022. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Het cassatieberoep dat werd ingesteld werd eveneens verworpen. Het inreisverbod is aldus definitief;

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar zou verlaten hebben. Het inreisverbod dd. 02.12.2022 bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien de betekening en het verworpen beroep;

Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zoals uitvoerig gemotiveerd.

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Overwegende dat overeenkomstig voornoemd Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging daarvoor. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er dient daarbij benadrukt te worden dat betrokkene, zoals reeds aangehaald, intussen sinds jaren onafgebroken in detentie is. Betrokkene woont reeds jaren niet meer in bij referentiepersoon, intussen houdt hij adres op een referentieadres. Betrokkene kan aan referentiepersoon geen ondersteuning bieden in het dagdagelijkse leven. De vader van betrokkene is heden 66 jaar. Zijn vader is pensioengerechtigd, maar werkt daarnaast nog bij, hetgeen impliceert dat zijn gezondheid nog betrekkelijk goed moet zijn en hij zelfstandig voor zichzelf, zijn vrouw Z. M. (RR: (...)) en het gezin instaat – al dan niet met behulp van de meerderjarige inwonende kinderen. Er kan op heden geen enkele afhankelijkheid blijken van de vader van betrokkene, en voor zover die er wel zou zijn, is die er zeker niet ten aanzien van betrokkene maar desgevallend wel ten aanzien van derden, gelet hij reeds geruime tijd in detentie is. Dezelfde redenering gaat ook op voor enige afhankelijkheid voor zover die zou bestaan, in hoofde van andere familieleden. Gezien het geheel van deze elementen is het redelijk te stellen dat referentiepersoon de nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om los van betrokkene zijn leven verder zelfstandig te leiden in België, in fysieke aanwezigheid van zijn andere kinderen en echtgenote. Er kan hoe dan ook bezwaarlijk gesteld worden, los van of betrokkene er al dan niet in geslaagd zou zijn van op afstand zijn familieliefbanden te onderhouden, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Hij is reeds meer dan drie jaar afwezig uit het kerngezin van referentiepersoon. Ook kan geen afhankelijkheid blijken van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon, hij verblijft immers reeds geruime tijd niet meer fysiek bij hen. Betrokkenes familieleden brengen aan betrokkene bezoeken in de gevangenis. Betrokkenen kunnen middels moderne communicatiemiddelen contacten blijven onderhouden. Uit het geheel van het dossier blijkt dat de familie elkaar ondersteunt, betrokkenes broers en zussen kunnen hun ouders ongetwijfeld hierin bijstaan in geval zij (nog) niet voldoende overweg zouden kunnen met de moderne communicatiemiddelen die er voorhanden zijn. Desgewenst kunnen de ouders en overige familieleden ook (korte) bezoeken brengen in het land waar betrokkene zich zal vestigen. Uiteraard heeft onderhavige beslissing een impact op betrokkene, echter van een dermate afhankelijkheid tussen betrokkenen die tot het verblijfsrecht zou nopen, kan niet gesproken worden. Invloed op het familiale leven wordt in geval van een inreisverbod verder als gerechtvaardigd geacht.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod dat definitief is, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod";

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dd. 02.12.2022 heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 26.04.2024.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 02.12.2022."

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 januari 2025 een beslissing tot terugleiding met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de strafinrichting van Wortel in kennis gesteld. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest met nummer 313 446 van 25 september 2024.

1.8. Verzoeker diende op 27 januari 2025 opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische vader.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"EERSTE MIDDEL

Verzoeker werpt hierbij de volgende middelen op tegen de bestreden beslissing.:

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van de formele en materiele motiveringsplicht;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Schending van de artikelen 43 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.2.1. Theoretische beschouwing

7.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur m.n. de materiële en formele motiveringsplicht alsook in samenspraak met artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De draagkracht van de beslissing moet volgens de rechtsgeleerde "Van Mensel" slaan op vier elementen, m.n. een logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (het hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het HvJ-EU stelt dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften". Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:C:2015:377). Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als nonrefoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Meer nog, volgens het Hof van Justitie dient het begrip "openbare orde" beperkt te worden tot zaken als bescherming tegen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, onderworpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, dierenwelzijn en openbare veiligheidsvraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

Samenvattend werd op 21 december 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld:

"In casu is aangaande de aanvraag van machtiging tot vestiging of status van langdurig ingezetene artikel 43 Vw aangaande de motivering over een eventueel gevaar voor de openbare orde, niet van toepassing daar dit enkel betrekking heeft op burgers van de Unie of zijn familieleden, en verzoeker geen van beide is. Artikel 15bis Vw dat wel van toepassing is, dient geïnterpreteerd te worden in de zin van richtlijn 2003/109, waaruit volgt dat met de ernst van de door een vreemdeling gepleegd feit rekening moet gehouden worden bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 6). Verweerder heeft de ernst van deze feiten evenwel niet onderzocht, daar hij verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij hiertoe niet bevoegd was, zodat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt door geen rekening te houden met de aard van de inbreuken bij de appreciatie van de vraag of er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid die zich verzetten tegen de toekenning van een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene. De beslissing wordt vernietigd. (RvV 21 december 2009, nr. 36.334)"

8.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoeien op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verweerder enerzijds eindelijk eens de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van hem in ogenschouw zou nemen, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen en anderzijds een concrete invulling geeft aan het vage criterium van afhankelijkheidsrelatie.

De verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot een weigeringsbeslissing, wanneer hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen zonder een grondig onderzoek te voeren naar de persoonlijke gedragingen van mijn verzoeker en de al dan niet acuut gevaar voor de samenleving en anderzijds bijkomende arbitraire voorwaarden toevoegen aan het begrip afhankelijkheidsrelatie zonder deze in concreto te beoordelen geval per geval.

II.2.2. Concrete toepassing

9.-

Verwerende partij heeft in zijn bestreden beslissing ten onrechte een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst zonder rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker.

In strijd met de wettelijke bepalingen, de vaste rechtspraak van zowel hogere als lagere gerechten en de concrete elementen van het onderhavig dossier, achten verwerende partij het noodzakelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen over de wijze waarop deze voormelde beslissingen tot stand zijn gekomen!

Verwerende partij motiveert haar beslissing in hoofdzaak overeenkomstig volgende elementen die zij puurt uit de veroordeling(en) van verzoeker:

- *een beweerd manifest recidivegevaar in hoofde van verzoeker;*
- *een beweerd gevaar voor de openbare orde.*

Dat tevens ernstige kanttekeningen behoren te worden gemaakt bij de beweerde bedreiging die verzoeker uitmaakt voor de openbare orde.

Immers is de consistente in de motivering van verwerende partij zoek waar zij argumenteert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde gezien zijn strafrechtelijke verleden, maar tegelijk de ernst daarvan minimaliseert door een bevel af te leveren. Dat verzoeker zijn strafeinde is voorzien voor 27 januari 2025. Verweerder kan bezwaarlijk beweren dat verzoeker een manifest gevaar vormt voor de openbare orde als hij niet wil garanderen dat verzoeker gedurende twee jaar zeer nauwgezet zal worden opgevolgd.

10.-

Dat verwerende partij in haar motieven stelt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden, is allesbehalve ernstig.

Vooreerst verwijst verweerder meer bepaald naar de veroordelingen van verzoeker houdende de zedenfeiten en gewelddelicten. Verwerende partij negeert volledig het langdurig verblijf en opgebouwde sociale en economische banden in België. De laatste 21 jaar heeft verzoeker ononderbroken op het Belgisch grondgebied verbleven, hoewel hij een aantal veroordelingen heeft opgelopen naar aanleiding van zijn verslavingsproblematiek, is hij thans op het rechte pad en heeft hij enorm veel toekomstperspectieven.

Dat het bestreden bevel echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene zit heden meerdere gevangenisstraffen uit. Hij heeft inmiddels een beladen strafrechtelijk verleden, met verschijningen voor de jeugdrechter toen hij nog minderjarig was. Eerdere veroordelingen hebben geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellen. Betrokkene bevindt zich heden in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. Betrokkene heeft reeds verschillende veroordelingen opgelopen voor zedenfeiten en gewelddelicten.”

Verzoeker ontkent niet dat hij de verkeerde pad is opgegaan m.b.t de zedenfeiten en gewelddelicten. Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij neemt hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk.

Desalniettemin blijkt zowel uit het straf- als administratief dossier duidelijk dat de eerdere feiten altijd onder invloed van alcohol of drugs werden gepleegd. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat de enige reden van de veroordelingen de alcohol- en drugsproblematiek is van verzoeker. Het feit dat de eerdere veroordelingen geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellen is omdat verzoeker nooit eerder is behandeld voor zijn verslavingsproblematiek.

Dat verzoeker te kampen heeft met een verslavingsproblematiek blijkt onder andere uit het verslag van de gerechtsdeskundige Dr. D., waarin expliciet staat dat er aanwijzingen zijn van een stoornis in het gebruik van middelen. Alsook uit het medisch attest van dokter E.. Dat dit geenszins betekent dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De vraag dat juridisch echter onderzocht moet worden is of dat verzoeker nog steeds actueel een risico vormt voor de openbare orde? Verwerende partij gaat hier de mist in met zijn bestreden beslissing en interpreteert de wet en het recht op een niet correcte manier.

Volgens het woordenboek Van Dale betekent "actueel": op het ogenblik bestaand of plaatsvindend; actuele gebeurtenissen; een actueel vraagstuk. De laatste feiten die in overweging moeten genomen worden zijn de zedenfeiten en gewelddelicten onder invloed van alcohol en drugs.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer stelt:

"Betrokkene heeft ruimschoots de kans gehad om zijn verslavingen, met de hulp en steun van zijn familie aan te pakken. Ondanks het gegeven dat hij nabij hen woonde, slaagde zijn familie er niet in hem te overtuigen alcohol en drugs af te zweren en een nuttige dagbesteding te vinden. Ondanks hun ongetwijfeld goede intenties is de familie er in het verleden niet in geslaagd betrokkene ervan te weerhouden feiten te plegen, een deftige job te helpen zoeken en zijn verslavingsproblematiek aan te pakken en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij daar nu wel in zouden slagen."

Onterecht stelt verwerende partij dat verzoeker zijn alcohol- en drugsprobleem niet volledig onder controle zou hebben. Dat verzoeker thans in behandeling is en bijgevolg helemaal geen actueel gevaar vormt voor de maatschappij.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de veranderde omstandigheden en heeft zich niet de vraag gesteld of verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een blijvend gevaar en dat het besluit om hem een bevel te geven geleid op de huidige situatie onterecht is. Het is echter van belang dat dit gevaar wordt beoordeeld in het licht van de huidige situatie van verzoeker, en niet uitsluitend op basis van feiten die twee jaar geleden relevant waren. Het is echter essentieel dat dit gevaar wordt beoordeeld in het licht van de huidige situatie van verzoeker, en niet uitsluitend op basis van feiten die twee jaar geleden relevant waren. De relevante elementen voor een beoordeling van het actuele gevaar omvatten onder meer:

- o *Het is van belang om te beoordelen of verzoeker zich sindsdien in de maatschappij heeft aangepast en geen dreiging meer vormt. Is verzoeker sindsdien niet meer betrokken bij strafbare feiten? Heeft hij bijvoorbeeld deelgenomen aan reïntegratieprogramma's, onderwijs of werkgelegenheid? Zijn er aanwijzingen dat verzoeker sindsdien zijn gedrag heeft gewijzigd en zich aan de wet houdt?*
- o *Verzoeker heeft wel degelijk voldaan aan rehabilitatie- of gedragscorrigerende maatregelen sinds de beëindigingsbeslissing.*
- o *Verzoeker is geïntegreerd in de samenleving en heeft sociale netwerken opgebouwd. Dergelijke factoren zijn een indicatie dat verzoeker geen gevaar meer vormt en zijn gedrag heeft veranderd. Het feit dat verzoeker geen recent gevaar heeft geposeerd voor de openbare orde dient te worden vastgesteld op basis van het huidige gedrag, het ontbreken van strafbare feiten in de tussenliggende periode, en de stappen die verzoeker heeft gezet richting een positieve maatschappelijke integratie.*

Verzoeker is thans tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Dat de behandeling precies gericht is op de verslavingsproblematiek en dat verzoeker aldus de nodige begeleiding zou krijgen, mocht die er dan nog zijn, quod non, volledig aan te pakken. Dat de behandeling ertoe strekt elk recidiverisico en elk gevaar voor de openbare orde geheel teniet te doen.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.

Dat verwerende partij onzorgvuldig handelde nu dit element, waarvan zij kennis had, niet in de beslissing werd verwerkt.

In aansluiting van het voorgaande heeft verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte enkele belangrijke elementen en stukken die werden voorgelegd in het dossier genegeerd of geminimaliseerd.

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan volgens vaste rechtspraak op zichzelf geen reden zijn om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Echter de loutere opname van de bewoordingen "het persoonlijk gedrag van verzoeker" in het bevel om het grondgebied te

verlaten is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren, te weten:

- Dat verzoeker het Rijk is binnengekomen toen hij nog minderjarig was en hier dan sindsdien zijn leven heeft opgebouwd;
- Dat hij absoluut geen banden meer heeft met zijn land van herkomst of een ander land;
- Dat zijn ouders en zussen, alsook andere familieleden permanent zijn gevestigd in het Rijk;
- Dat zijn vriendin waarmee hij in het huwelijk wilt treden in het Rijk verblijft;
- Dat er heden geen risico of gevaar meer bestaat dat verzoeker de feiten waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld zal herhalen;
- Dat verzoeker werkbereid is en actief op zoek is naar werk;
- Het sociaal en het familiaal leven van verzoeker en het vertrouwd milieu wordt geschaad.

Verwerende partij verwijst in zijn bestreden beslissing meerdere malen naar de eerdere veroordelingen.

Indien uw Raad de redenering van verwerende partij volgt, m.n. dat het hier om een voortdurend misdrijf betreft en verzoeker in een voortdurende delictuele toestand bevond, dan dient er ook vastgesteld te worden dat verzoeker heden zich niet meer in een delictuele toestand bevindt en deze omstandigheid dus niet meer actueel is. Dat dit gegeven in werkelijkheid ook zo is. In de bestreden beslissing wordt in feite telkens verwezen naar de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij in het verleden. Het "actueel" karakter is niet meer van toepassing. De bestreden beslissing werd hierdoor gebrekkig gemotiveerd.

Bovendien is het 'gevaar' of 'gedrag' niet problematisch, laat staan dat uit de bestreden beslissing immers blijkt dat verwerende partij een concrete belangenafweging heeft gevoerd dat het gedrag van verzoeker in kwestie thans de openbare orde heeft geschaad en dat dit gedrag nu nog actueel is.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst noch een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen. Echter beslist verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van een strafrechtelijke veroordeling wegens zedenfeiten of gewelddelicten.

Het louter herhalen van eerdere veroordelingen zonder een grondige beoordeling van de huidige omstandigheden voldoet niet aan de vereisten van een gemotiveerde beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Ook nopens het gezins- en familiaal leven van verzoeker heeft verwerende partij op een niet-afdoende en onzorgvuldige wijze gemotiveerd. De beslissing blijkt niet alle relevante gegevens in rekening te hebben gebracht bij haar beslissing. Immers heeft verzoeker in zijn vragenlijst melding gemaakt van het gegeven dat hij een liefdesrelatie heeft en heel zijn familie in het Rijk woont.

Dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inderdaad rekening moet houden met het gezinsleven, wat zij niet op een zorgvuldige wijze heeft gedaan nu zij geheel voorbij gaat aan een pertinent feit. Dat de motivering ook op dit punt faalt naar recht.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker aan de doelstelling van de motiveringsplicht heeft voldaan, aangezien verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt, en de geldigheid van deze motieven tracht te weerleggen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing steunt *in casu* op artikel 7, eerste lid, 1°, 2° en 3°, 12° en 13°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt wat volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
(...)
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”*

Verzoeker betwist dat hij een bedreiging uitmaakt voor de openbare orde. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet louter is gesteund op het motief dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar ook op artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 12° en 13°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet van 15.12.1980:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Er werd een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht op 02.12.2022 alsook een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Betrokkene heeft zodoende geen verblijfsrecht meer sinds 02.12.2022. Tegen het arrest met nr. 286 820 dd. 30.03.2023 van de RvV werd cassatie ingesteld. Het cassatieberoep werd verworpen, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met inbegrip van het bevel en inreisverbod van 8 jaar zijn aldus definitief.

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt sinds 02.12.2022 het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Het inreisverbod is aldus definitief.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Er werd een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht op 02.12.2022 alsook een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Betrokkene heeft zodoende geen

verblijfsrecht meer sinds 02.12.2022. Het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag van 26.04.2024 wordt middels huidige beslissing evenmin ingewilligd (zie infra)."

Verder is het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek naast het motief dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde is ook gesteund op volgend motief:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

(...)

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

De betrokkene maakt sinds 02.12.2022 het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen door de RvV op 30.03.2023 bij arrest 286 820. Het inreisverbod is aldus definitief."

Verzoeker betwist in het middel dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds zeer jong in aanraking kwam met de Jeugdrechtsbank en verschillende kansen kreeg, maar telkens herviel in het plegen van strafbare zedenfeiten en gewelddelicten. Uit de gedragingen die hij reeds vele jaren stelt lijkt een verontrustend gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van jonge meisjes en vrouwen. Verzoeker blijkt ook geen geweld, bedreiging of intimidatie te schuwen. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker de ernst van zijn daden niet lijkt in te zien, noch lijkt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Op grond hiervan besluit de verwerende partij dat er een reëel risico is dat verzoeker opnieuw strafbare feiten pleegt en dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Verzoeker is het hier niet mee eens. Hij betoogt dat zijn gedrag kadert in een verslavingsproblematiek, waarvoor hij thans behandeld wordt. De zedenfeiten en gewelddelicten die hij pleegde op de plaats onder invloed van alcohol en drugs. Hij meent dat de feiten reeds twee jaar oud zijn, dat hij tot schuldinzicht is gekomen in de gevangenis en ernstig wenst te oriënteren naar een nieuwe levensstijl.

De Raad ziet echter niet in hoe deze elementen opwegen tegen de ernst van de gepleegde feiten en de herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op heden zijn verslavingsproblematiek onder controle heeft. Nochtans betoogt verzoeker dat deze problematiek aan de oorzaak ligt van zijn strafrechtelijke veroordelingen. De Raad is van oordeel *dat* de veroordelingen voldoende recent en is het niet kennelijk onredelijk hieruit af te leiden dat verzoeker de neiging vertoont zijn gedrag in de toekomst verder te zetten. De neiging tot recidive blijkt *in casu* op afdoende wijze uit de veroordelingen zelf (*cfr.* HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*: HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30). Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er sprake is van een recidivegevaar.

Waar verzoeker aanvoert dat het inconsistent is om enerzijds te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde gelet op zijn strafrechtelijk verleden, maar anderzijds de ernst ervan te minimaliseren door een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven voor het strafeinde. De Raad merkt echter op dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op heden een repatriëring gepland is; de bestreden beslissing heeft aldus geen rechtstreeks gevolg voor de tenuitvoerlegging van de strafrechtelijke sanctie. Daarnaast merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de modaliteiten van de strafuitvoering de verwerende partij zouden verhinderen een beslissing te nemen met betrekking tot verzoekers verblijfsstatus.

Wat betreft de beoordeling verzoekers privé- en gezinsleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking een tweede middel onder artikel 8 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"2.2 TWEEDE MIDDEL

- *Schending van artikel 8 EVRM,*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance',*
- *Schending van de evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel*

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: *“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat o.m. rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Verzoeker wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken. Deze moeten in rekening gebracht worden bij de afweging tussen het belang van de verzoeker en dat van de staat om de openbare orde te handhaven.

Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest *Boultif / Zwitserland* (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht criteria, die later in het arrest *Uner / Nederland* (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

1. De aard en ernst van het misdrijf
2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland

3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode
4. De nationaliteiten van de betrokken personen
5. De familiesituatie van de klager
6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager
7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.
9. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen
10. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst

Deze criteria werden zeer recent nog bevestigd in het arrest NDIDI/ Verenigd Koninkrijk van 17.09.2017 (n° 41215/14).

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM stevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

2.2.2. Concrete toepassing

12.-

Het staat ontegensprekelijk vast dat zijn band met België veel sterker is dan het land van oorsprong. Zijn inmiddels opgebouwde banden met België wegen niet op met de banden die verzoeker nu heeft met het land van oorsprong. Immers heeft hij zijn familiale banden in het Rijk. Het is uiteraard na zovele jaren niet eenvoudig om naar het land van oorsprong terug te keren, werk te zoeken en zijn familie en vriendin te verlaten. Hij heeft bovendien gewoonweg na zovele jaren geen werkelijke band meer met het land van oorsprong.

Dat verzoeker sinds meerdere jaren in België woont, wordt door verzoekende partij niet betwist.

Dat verzoeker hier inmiddels sedert lange tijd verblijft, binnen welke periode hij verschillende familiale en sociale relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Als gevolg van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het familiaal en privéleven van verzoeker volledig worden afgenomen, nu hij verplicht wordt om terug naar het land van herkomst te gaan.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de juridische elementen zoals hierboven aangehaald m.b.t. de algemene beschouwing/theoretisch gedeelte van dit middel.

Zo stelt verwerende partij onder andere het volgende:

“Uit betrokkenes administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen hem en zijn ouders of tussen hem en een van zijn zussen of broer.

“Het feit dat hij jaren geleden over een vaste verblijfplaats beschikte bij zijn ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met zijn familie aan te

tonen. Het gegeven dat zijn familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een loutere financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van betrokkene's familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als betrokkene in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van storting, net zoals betrokkene volgens het administratieve dossier heden ook storting ontvangt)."

Verweerster vergeet blijkbaar dat het begrip "bijzondere afhankelijkheidsband" verder reikt dan louter financiële ondersteuning of het inwonen bij familie. Het is een feitelijke beoordeling waarbij aspecten zoals zorg, emotionele steun en de intensiteit van de relatie in acht worden genomen. In dit geval blijkt uit de frequentie en aard van de bezoeken van zijn ouders en zussen in de gevangenis dat er een voortdurende en intensieve betrokkenheid is in het leven van verzoeker. Dit overstijgt de normale affectieve banden en wijst op een sterke, wederzijdse afhankelijkheidsband.

Hoewel verzoeker voor zijn detentie bij zijn ouders verbleef, is de betekenis daarvan in deze context onderschat. Het langdurige verblijf in het gezin heeft niet enkel geleid tot een financiële afhankelijkheid, maar ook tot een emotionele verwevenheid die kenmerkend is voor een bijzonder hechte familieband. Dit vormt een fundamentele sociale basis in het leven van verzoeker, wat hem bij afwezigheid van deze band ernstig zou schaden.

Het feit dat zijn familie verzoeker actief blijft steunen, ondanks zijn detentie, is een indicatie van een uitzonderlijk sterke gezinsband. Het argument dat deze ondersteuning ook vanuit het buitenland zou kunnen worden verleend, miskent de diepere emotionele dimensie van fysiek contact en persoonlijke zorg. Bezoeken in de gevangenis impliceren niet enkel affectie, maar ook een daadwerkelijke betrokkenheid en zorg voor het welzijn van verzoeker, wat verder gaat dan de gebruikelijke banden binnen een familie.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op gezins- en privéleven. Volgens vaste rechtspraak kan deze bescherming ook gelden voor volwassenen, mits er sprake is van bijkomende elementen die wijzen op een nauwe afhankelijkheid. In deze zaak wordt aan die voorwaarden voldaan, gelet op de intensiteit van de band tussen verzoeker en zijn familie. De inmenging in dit gezinsleven zou disproportioneel zijn, vooral gezien het ontbreken van een gerechtvaardigd belang om die band te verbreken.

De elementen uit het administratief dossier zijn verkeerd geïnterpreteerd. De bestaande familiebanden overschrijden de normale affectieve relaties en getuigen van een bijzondere afhankelijkheidsband die onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Het begrip afhankelijkheidsrelatie wordt door verwerende partij onterecht beperkend geïnterpreteerd. Dat verzoeker de afhankelijkheidsrelatie op alle mogelijke manieren mag bewijzen en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt. Dat verzoekende partij niet enkel heeft aangetoond dat hij samenwoont met zijn ouders, maar ook tal van andere stukken heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat er een echte en structurele afhankelijkheid bestaat tussen zijn ouders, zussen, vriendin en andere familieleden. Het feit dat verzoeker samenwoont met de ouders dient beschouwd te worden als begin van bewijs van de afhankelijkheidsverhouding.

Dat de genomen beslissing door verwerende partij manifest in druist tegen het artikel 8 van het EVRM. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker zal gescheiden worden van zijn gezin waarmee hij wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie heeft.

Dat verzoeker sinds 2003 in België woont en alhier minstens 21 jaar verblijft, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoeker de afgelopen 21 jaar het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het recht op privé-, familie- en gezinsleven zijn dan ook door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Dat bestreden bevel laat zien dat er op geen enkele wijze grondiger is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 8 EVRM.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij verder het volgende:

“Overwegende dat overeenkomstig voornoemd Arrest van Hof van Justitie in de zaak C82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging daarvoor. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er dient daarbij benadrukt te worden dat betrokkene, zoals reeds aangehaald, intussen sinds jaren onafgebroken in detentie is. Betrokkene woont reeds jaren niet meer in bij referentiepersoon, intussen houdt hij adres op een referentieadres. Betrokkene kan aan referentiepersoon geen ondersteuning bieden in het dagdagelijkse leven. De vader van betrokkene is heden 66 jaar. Zijn vader is pensioengerechtigd, maar werkt daarnaast nog bij, hetgeen impliceert dat zijn gezondheid nog betrekkelijk goed moet zijn en hij zelfstandig voor zichzelf, zijn vrouw Z. M. (RR: (...)) en het gezin instaat - al dan niet met behulp van de meerderjarige inwonende kinderen. Er kan op heden geen enkele afhankelijkheid blijken van de vader van betrokkene, en voor zover die er wel zou zijn, is die er zeker niet ten aanzien van betrokkene maar desgevallend wel ten aanzien van derden, gelet hij reeds geruime tijd in detentie is. Dezelfde redenering gaat ook op voor enige afhankelijkheid voor zover die zou bestaan, in hoofde van andere familieleden. Gezien het geheel van deze elementen is het redelijk te stellen dat referentiepersoon de nodige mentale en fysieke capaciteiten heeft om los van betrokkene zijn leven verder zelfstandig te leiden in België, in fysieke aanwezigheid van zijn andere kinderen en echtgenote. Er kan hoe dan ook bezwaarlijk gesteld worden, los van of betrokkene er al dan niet in geslaagd zou zijn van op afstand zijn familiebanden te onderhouden, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Hij is reeds meer dan drie jaar afwezig uit het kerngezin van referentiepersoon. Ook kan geen afhankelijkheid blijken van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon, hij verblijft immers reeds geruime tijd niet meer fysiek bij hen. Betrokkenes familieleden brengen aan betrokkene bezoeken in de gevangenis. Betrokkenen kunnen middels moderne communicatiemiddelen contacten blijven onderhouden. Uit het geheel van het dossier blijkt dat de familie elkaar ondersteunt, betrokkenes broers en zussen kunnen hun ouders ongetwijfeld hierin bijstaan in geval zij (nog) niet voldoende overweg zouden kunnen met de moderne communicatiemiddelen die er voorhanden zijn. Desgewenst kunnen de ouders en overige familieleden ook (korte) bezoeken brengen in het land waar betrokkene zich zal vestigen. Uiteraard heeft onderhavige beslissing een impact op betrokkene, echter van een dermate afhankelijkheid tussen betrokkenen die tot het verblijfsrecht zou nopen, kan niet gesproken worden. Invloed op het familiale leven wordt in geval van een inreisverbod verder als gerechtvaardigd geacht.”

In casu dient opgemerkt te worden dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak in de belangenafweging blijken betrokken te zijn.

Verweerster stelt onterecht dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt

Afhankelijkheid kan zowel emotioneel, financieel, als psychologisch zijn. Het feit dat verzoeker zich in detentie bevindt, sluit een psychologische afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon niet uit. In dit geval kan de aanwezigheid van verzoeker in België een belangrijke rol spelen in het waarborgen van het gezinsleven en de emotionele ondersteuning van zijn ouders, ondanks zijn detentie.

De langdurige detentie van verzoeker mag niet automatisch leiden tot de conclusie dat er geen afhankelijkheid bestaat. Zijn afwezigheid uit het gezin moet in context worden geplaatst: detentie is een tijdelijke situatie die de afhankelijkheidsrelatie niet noodzakelijk verbreekt. Bovendien kan betrokkene na zijn detentie weer een actieve rol spelen in het leven van zijn ouders en andere gezinsleden.

De stelling dat de vader van verzoeker in goede gezondheid verkeert en zelfstandig kan functioneren, sluit niet uit dat er sprake is van afhankelijkheid. De referentiepersoon is 66 jaar oud en heeft toenemende ondersteuning nodig nu hij ouder wordt. Het gegeven dat de vader nog werkt wijst enkel op economische druk en de noodzaak van emotionele ondersteuning door zijn familieleden, waaronder verzoeker.

De beslissing dat verzoeker een bevel werd afgeleverd, heeft onmiskenbaar een ernstige impact op het gezinsleven. Artikel 8 EVRM vereist een zorgvuldige afweging tussen het recht op gezinsleven en de belangen van de staat. Een inreisverbod kan niet gerechtvaardigd worden louter op basis van praktische argumenten als alternatieve vormen van communicatie of het vermogen van de familie om reizen te

ondernemen. Er dient rekening te worden gehouden met de diepgang van de familiale band en het risico dat deze ernstig wordt geschaad door de scheiding.

De vraag of afhankelijkheid bestaat, moet worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden, inclusief de emotionele band tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het feit dat de familie betrokkene regelmatig bezoekt en hem op afstand steunt, wijst op het voortbestaan van een sterke familierelatie en de inspanningen om deze te onderhouden, wat een indicatie kan zijn van wederzijdse afhankelijkheid.

Gezien de bijzondere omstandigheden van deze zaak, inclusief de detentie van betrokkene en de leeftijd van de referentiepersoon, kan niet worden geconcludeerd dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat. Het is van belang om het recht op gezinsleven van betrokkene en zijn familie te waarborgen, conform artikel 7 van het Handvest en artikel 8 EVRM. Een afgeleid verblijfsrecht dient dan ook serieus overwogen te worden.

14.-

Verwerende partij stelt verder op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn vader via moderne communicatiemiddelen zolang verzoeker zijn tijdvak van het Ministerieel besluit dient in te gaan - en dat zijn familieleden hem kunnen komen bezoeken in het herkomstland.

Hoewel moderne communicatiemiddelen een zekere mate van contact kunnen vergemakkelijken, zijn zij geen adequate vervanging voor fysiek gezinsleven. Bezoeken aan een ander land door de ouders of andere familieleden zijn praktisch en financieel niet altijd haalbaar, zeker gezien de leeftijd en middelen van de referentiepersoon. Het recht op gezinsleven omvat meer dan alleen communicatie op afstand.

Dat onlinecommunicatie totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie, hetgeen niet hetzelfde is bij een fysiek contact.

Ook blijkt niet dat verwerende partij bij het motief dat de familieleden hem kunnen bezoeken, heeft rekening gehouden met het gezinsleven.

Verweerder beweert dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt omdat volgens een arrest van uw Raad (d.d. 22 december 2016) zou blijken dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstelling zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verweerder laat echter na om dit verder toe te lichten en laat de bespreking van het geciteerde arrest achterwege.

Frappant weg stelt verwerende partij in haar beslissing dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verweerder laat volstrekt na om te evalueren of zijn beslissing, met name de weigering van een verblijfsrecht aan verzoeker, ook evenredig is in het licht van de openbare orde problematiek die verweerder inroept.

Verwerende partij houdt absoluut geen rekening met de situatie van verzoeker.

Het EHRM heeft in het kader van het RvE-recht erop gehamerd dat artikel 8 EVRM vaststelt dat de staat zich niet mag mengen in het familie- en gezinsleven.

Opmerkelijk genoeg is het gezinsleven ook een van de criteria die voorkomt in het artikel 43, §2 Vreemdelingenwet, doch bij die afweging oordeelt verweerder impliciet doch onmiskenbaar dat het niet zwaarwichtig genoeg is om het gevaar voor de openbare orde op te heffen en de gezinshereniging toe te staan.

Verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de volgende criteria:

- *Het feit dat verzoeker als 15 jarige in België aankwam;*
- *dat al zijn familieleden in België wonen;*
- *dat hij niemand meer heeft in het land van herkomst.*

Dat met moderne communicatietechnologieën dit probleem kan verholpen worden is uiteraard niet serieus te nemen. De familieleden hebben aanwezigheid van verzoeker nodig.

Het is onredelijk om te stellen dat moderne communicatiemiddelen kunnen ingeschakeld worden om de familierelatie tussen verzoeker en zijn vader te onderhouden.

Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel dat stelt dat een bestuursorgaan bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar moet afwegen, vereisen dat de verzoeker in bijzijn van zijn vader en andere familieleden kan blijven. Deze elementen had men allemaal moeten onderzoeken voorafgaand het nemen van de beslissing, doch dit heeft men niet gedaan.

17.-

Verder heeft verwerende partij nagelaten rekening te houden met de reeds aangehaalde criteria zoals vermeld in het theoretisch gedeelte, teneinde een evenredigheidstoets te maken.

In casu zijn relevante criteria niet met voldoende ernst gemotiveerd geweest in de bestreden beslissing.

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk ook in de eerste plaats wel maken.

Verwerende partij betwist op geen enkele wijze dat verzoeker langdurig verblijft in het Rijk, en dat hij tijdens zijn langdurig verblijf duurzame sociale contacten heeft, hetgeen eveneens niet wordt betwist door verwerende partij.

Verder heeft verweerder geen rekening gehouden met de sociale en culturele integratie van verzoeker in het Rijk. Verzoeker spreekt de Nederlandse taal moeiteloos en heeft hier zijn volledige sociaal leven in de afgelopen jaren uitgebouwd.

Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de werkelijke en de feitelijke gezins – en familiesituatie van verzoekende partij. Het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven en een gezin vormt met zijn ouders dient in acht te worden genomen.

Kortom, verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gezins– en familiesituatie van verzoekende partij. Alsook het feit dat hij al jaren onafgebroken in België verblijft, en dat hij reeds jarenlang het rechte pad bewandelt. Dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van deze redenen de beslissing vernietigd dient te worden.

Bovendien kan verzoeker zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles aan deed om zijn aanvraag te weigeren.

Het recht op gezinsleven zijn dan ook door de bestreden beslissing manifest geschonden

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, ‘fair balance’ en het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van het eveneens aangevoerde artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Wat betreft verzoekers gezins- en familiebanden met zijn familie bevat de bestreden beslissing volgende uitvoerige motivering:

*“Voor betrokkene detentie was betrokkene woonachtig op hetzelfde adres als referentiepersoon (in casu zijn vader) en zijn moeder Z. M., zijn zus K. en broer B.. Zijn zussen D. A., H. en F. wonen alleen of met hun partner en kinderen. Bij de aanvraag dd. 26.04.2024 blijkt inmiddels dat betrokkene geen adres meer houdt bij referentiepersoon, maar wel ingeschreven staat op een referentieadres. Verder valt de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).*

Uit betrokkene administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen hem en zijn ouders of tussen hem en een van zijn zussen of broer. Het feit dat hij jaren geleden over een vaste verblijfplaats beschikte bij zijn ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met zijn familie aan te tonen. Het gegeven dat zijn familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een loutere financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van betrokkene familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als betrokkene in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van storting, net zoals betrokkene volgens het administratieve dossier heden ook storting ontvangt).

Uit het strafdossier blijkt dat betrokkene reeds vele jaren kampt met een alcohol- en drugsverslaving. Betrokkene verklaart dat hij zijn familie nodig heeft om hem te helpen en om hem te laten behandelen. Betrokkene verklaart nood te hebben aan regelmaat en structuur die alleen zijn familie hem kan geven. Ook betrokkene zus stelde in haar brief d.d. 22.07.2022 gericht aan de DVZ dat betrokkene de aanwezigheid van zijn familie echt nodig heeft. Ze haalt aan dat betrokkene familie uhem wil bijstaan, hem wil begeleiden en hem op het rechte pad wil houden. Zij belooft tevens dat de familie betrokkene met vereende krachten intens zal helpen zoeken naar een deftige job. Ze stelt ervan overtuigd te zijn dat betrokkene na de behandeling van zijn verslavingen weer op het rechte pad zou komen en geen nieuwe feiten meer zou plegen. Dat betrokkene de feiten pleegde onder invloed van alcohol en drugs doet niets af aan de ernst van de feiten. Temeer daar betrokkene deze verslavende middelen vrijwillig inneemt en uit het rapport van dokter D. dat in het administratieve dossier zit, blijkt dat betrokkene kan verondersteld worden de mogelijke gevolgen ervan op zijn gedrag te kunnen voorzien.

Het is begrijpelijk dat betrokkene familie hem tracht te steunen en bij te staan om zijn problematieken te overwinnen, maar dit is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt en doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Zoals eerder vermeld, kampt betrokkene al jaren met diezelfde problematiek. Reeds bij de feiten die leidden tot zijn eerste correctionele veroordeling (gepleegd op 18.11.2009, reeds 15 jaar geleden) stelde betrokkene de feiten gepleegd te hebben onder invloed van alcohol. Uit het rapport van Dr. N. D. dat hij voorlegde, blijkt dat betrokkene ondanks zijn lange verblijf in België het Nederlands nog steeds niet machtig was. Daardoor kon hij niet werken, want dat lukte niet ‘door communicatie’.

Zodoende was betrokkene reeds 7 à 9 jaar aan het stempelen wat hem toeliet drie tot vier keer per week stevig door te drinken en drugs te gebruiken met vrienden. Betrokkene hing maar wat rond zonder enige betekenisgeving aan zijn dag. Betrokkene heeft ruimschoots de kans gehad om zijn verslavingen, met de hulp en steun van zijn familie, aan te pakken.

Ondanks het gegeven dat hij (na)bij hen woonde, slaagde zijn familie er niet in hem te overtuigen alcohol en drugs (blijvend) af te zweren en een nuttige dagbesteding te vinden. Ondanks hun ongetwijfeld goede intenties, is de familie er in het verleden niet in geslaagd betrokkene ervan te weerhouden feiten te plegen, een ‘deftige’ job te helpen zoeken en zijn verslavingsproblematiek aan te pakken en er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat zij daar nu wel in zouden slagen. Er liggen geen stukken voor waaruit afgeleid kan worden dat uw verslavingen maken dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid tussen betrokkene en (één van) zijn familieleden. Uit navraag bij de “Afdeling Uitzonderlijk verblijf - Dienst Medisch Verblijf” van de DVZ blijkt dat in Marokko eveneens programma’s bestaan voor de behandeling van verslavingen. Bovendien bestaat, indien betrokkene dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde “special needs” programma te voorzien. Er is niet gebleken dat betrokkene niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Zijn leeftijd laat immers in beginsel toe te

veronderstellen dat hij in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Zoals reeds aangehaald kan hij ook in Marokko een beroep doen op bestaande programma's om zijn verslavingen aan te pakken. Betrokkene toont niet aan dat hij met de reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in het herkomstland.

Zijn naaste familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contacten onderhouden middels (korte) bezoeken aan betrokkene in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit betrokkenen zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Dat het contact met zijn familieleden in België moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van betrokkenes eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen.

Betrokkene stelt ook nog andere familieleden in België te hebben. Voor al zijn familieleden met recht op verblijf in België geldt dat zij contact met betrokkene kunnen onderhouden middels bezoeken aan hem in Marokko dan wel een ander land alsook middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien beperkt het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van betrokkenes gezinsleven. Het feit dat betrokkene familie heeft in België en al of niet een partner zou hebben, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing dd. 02.12.2022 rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/14 en werd uitvoerig gemotiveerd omtrent betrokkenes familie- en gezinsleven, en gezondheid. Er dient daarnaast, conform artikel 74/13 bijkomend rekening gehouden te worden met minderjarige kinderen in het Rijk, betrokkene heeft echter geen minderjarige kinderen op Belgisch grondgebied, wat aldus evenmin een beletsel inhoudt voor onderhavige beslissing."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij een gezin vormt met zijn ouders, dat zijn vader toenemende ondersteuning nodig heeft nu hij ouder wordt en dat het gegeven dat hij nog werkt enkel wijst op economische druk en de noodzaak van emotionele ondersteuning door zijn familieleden, dat al zijn familieleden in België wonen, dat het feit dat zijn familie hem regelmatig bezoekt en op afstand steunt wijst op het voortbestaan van een sterke familierelatie en dat moderne communicatiemiddelen geen adequate vervanging zijn voor fysiek gezinsleven. Verzoeker weerlegt hiermee niet het motief in de bestreden beslissing dat relaties tussen meerderjarige familieleden enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Verzoeker toont met zijn algemene verklaringen niet aan dat er sprake zou zijn van dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid. Bijgevolg blijkt ook geen schending van zijn gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat zijn privéleven betreft, voert verzoeker aan dat hij sinds 2003 in België woont, dat al zijn familieleden in België wonen, dat hij niemand meer heeft in het land van herkomst, dat geen rekening werd gehouden met zijn sociale en culturele integratie in België, dat hij moeiteloos Nederlands spreekt, in de afgelopen jaren in België zijn volledige sociaal leven heeft uitgebouwd en reeds jarenlang het rechte pad bewandelt.

De Raad merkt op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT